

[Kofod-Svendsen]

Jeg forstår ikke – ihukommende at Lotzbetænkningen blev udarbejdet for at fremme afbureaukratisering – at man vil bygge et nyt bureaukrati op. På side 11 i ministerens redegørelse hører vi om gennemførelsesudvalg, centralt udvalg og rapporter osv. Jamen vi har jo en struktur – en kommunal struktur, en amtslig struktur og en statslig struktur – og det har vist sig, at denne struktur har magtet at få en glidende eller stille decentralisering til at fungere. Hvorfor så bygge et nyt bureaukrati op, når man vil afbureaukratisere? Det synes jeg ikke virker særlig rimeligt.

Jeg er meget enig i, som også en tidligere ordfører var inde på, at vi må refusionstænkningen til livs, men det skal ske ved at udbygge samarbejdet stat, amter og kommuner imellem. Skal vi yderligere have nogen til at få de organer, vi har, til at fungere, så tror jeg, vi får endnu mere refusionstænkning.

Jeg må ligesom CD's ordfører advare imod at ændre de principper, som den vidtgående specialundervisning bygger på. Jeg synes, der i Berlingske Tidende i dag og også i den henvendelse, som vi har fået fra De Samvirkende Invalideorganisationer, er løftet en advarende pegefinger, som jeg gerne vil tilslutte mig. Jeg synes, der er peget på noget væsentligt.

Konkluderende må jeg sige, at der er sat en udvikling i gang, som jeg tror vi har instrumenter til at udbygge, til at lade fortsætte, så jeg har vanskeligt ved at se, at vi her har et område, hvor vi skal bygge mere op, hvorved vi kan komme til at skade mere, end vi gavner. Der er en vilje både i amter og kommuner til at finde den rigtige balance.

Vi kan så måske sørge for bl.a. at ændre nogle refusionssatser. Jeg forstår, at ministeren også er optaget af – det tror jeg alle partier er optaget af – hvordan vi skal ændre refusionssatserne, så en kommune ikke føler sig tilskyndet til at spekulere i en bestemt adfærd. Vi kender alle eksempler, både i forhold til amter og kommuner og kommuner i forhold til staten. Her er der brug for en helhedsløsning, men den mener jeg Folketinget skal finde. Det mener jeg ikke vi behøver nye udvalg til.

Men får vi truffet en rigtig, sammenhængende beslutning, der har som forudsætning, at man satser på at forvandle passiv hjælp til en aktiv indsats, og at der ikke spekuleres i førtidspensionering, men spekuleres i revalidering, så

tror jeg, vi har de instrumenter, som vil udbygge den glidende decentralisering, som vi har brug for.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg skal takke samtlige ordførere for meget konstruktive indlæg, og jeg skal selvfølgelig især takke de partier, som har givet tilslutning til den redegørelse, jeg har givet her, efter at vi nu har gennemført en grundig og lang høringsrunde om Lotz III-betænkningen.

Jeg vil gerne starte med at sige til Socialdemokratiets ordfører, at jeg er ganske enig i, at det er politik og ansvar, det handler om her. Det har da også været så at sige den uskrevne overskrift over den høringsrunde, Socialministeriet har fået arrangeret.

Vi mente i høj grad, at Lotz III-betænkningen gav anledning til at høre brugernes, men også de professionelle, altså de ansattes, synspunkter på den proces, som er i gang, og som vi må forudse fortsætter i de kommende år. Jeg er enig i, at Lotz III-betænkningen på mange områder har været en ganske udmærket anledning til, at de, der var midt i processen, fik lejlighed til at stoppe op og vurdere, hvad det egentlig var, de var i gang med, og at diskussionen har været gavnlige.

Det handler, som fru Jytte Hilden sagde, i allerhøjeste grad om de mennesker i samfundet, som har sværest ved selv at kommunikere. Jeg synes, det er meget vigtigt at slå fast, at når vi snakker om decentralisering, selvforvaltning, udvikling, udlægning, og hvilke ord vi nu vil bruge, så må vi være meget opmærksomme på, at decentraliseringen ikke sker alene på de stærkes præmisser. Der er en særlig forpligtelse for os som lovgivere til at spænde et sikkerhedsnet ud under dem, der ikke selv er i stand til at deltage i debatten.

Jeg synes også, det var en meget rigtig iagttagelse, som fru Jytte Hilden gjorde, at høringen gav svar på ikke stillede spørgsmål. Og det er måske i virkeligheden noget af det vigtigste, for det sagde måske noget om, at der var nogle spørgsmål, der burde være stillet, inden man skrev Lotz III-betænkningen.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi får diskuteret – som hr. Agerschou også var inde på – indholdet i de løsninger, vi vil frem til, før man tager stilling til, hvor opgaverne bedst løses.